

[Mette Madsen]

forbindelse glædeligt at se, at fremskridtspartiet på linje med forligspartierne fra august sidste år kan tilslutte sig forslagene.

Ved førstebehandlingen hæftede venstre sig navnlig ved to områder, som opfordrede til en grundig udvalgsbehandling: forsvarskommandoens fremtidige organisation, først og fremmest værnschefernes placering, samt kvindekorpsets fremtid. Begge problemer har efter venstres opfattelse fået en fornuftig og hensigtsmæssig løsning. Rationaliseringshensyn er tilgodeset og mulighederne for værnsidentitet bevaret samtidig med, at ansvarsfordelingen mellem forsvarsstaben og værnsstaben er blevet præciseret, hvilket var tiltrængt. Med bibeholdelse af forsvarsrådet må det hilses med tilfredshed, at chefen for hjemmевærnet for fremtiden indgår i forsvarsrådet.

Venstre pegede ved første behandling på de meget omfattende bemyndigelser, som karakteriserer dette lovkompleks. I realiteten kunne forsvarsministeren f.eks. egenhændigt afskaffe kvindekorpset. For det første er det nu fastslået, at der ikke er planer om noget sådant, og for det andet vil det i givet fald ikke kunne ske, uden at folketingset indruges.

I lyset af de omfattende bemyndigelser er det også vigtigt at fastslå, at forsvarsministeren har forpligtet sig til at give folketingset en årlig redegørelse for styrkemål m.v. samt at drøfte større materielanskaffelser. En egentlig formålsparagraf for forsvarslovgivningen har været efterlyst med henvisning til en sådan præcisering i forbindelse med tidligere forlig, og det er derfor tilfredsstillende, at forsvarets formål og opgaver, herunder forpligtelserne over for vore allierede, er nedfældet i betænkningen.

Gert Petersen (SF):

Socialistisk folkeparti vil stemme imod dette såvel som de følgende to forslag. Vi synes, det er en sørgelig historie, at man nu vedtager en forsvarsordning som denne. Den eneste trøst er faktisk, at ordningen dog kun er 3-årig. Jeg vil slet ikke gå ind i tekniske diskussioner om struktur og den slags, men jeg vil godt komme med et par principielle bemærkninger.

Socialistisk folkepartis holdning er principielt den samme, som partiets grundlægger,

Aksel Larsen, gav udtryk for den 19. september 1958:

»Revolutionen i krigsteknikken gør, at Danmark ikke kan forsvares militært, at forsøg herpå kun kan få død og ødelægge til følge. Det har intet med heroisme og fædrelandskærlighed at gøre under sådanne omstændigheder at ville se Danmark forvandlet til en ørken og det danske folk dræbt i håb om senere at få ørkenen befriet.«

Det var et citat fra Aksel Larsens bog »Den levende vej«, som kom i 1958. Dette standpunkt er endnu rigtigere i dag, det er bogtaveligt talt 10–20 gange sandere nu, end da Aksel Larsen formulerede denne tese. Dengang var der ophobet en atomar ødelæggelseskraft, som svarede til, hvad der på et mærkværdigt teknikersprog hedder 600–1.000 megatons, dvs. 600–1.000 mill. t sprængkraft. Og man skal her vide, at den Hiroshimabombe, som blev kastet i august 1945, havde en sprængkraft på bare 14.000 t. Nu vel, da Aksel Larsen skrev disse ord, var kernevåbnet ødelæggelseskraft altså anslået til 600–1.000 megatons. Nu anslås ifølge De Forenede Nationer denne ødelæggelseskraft til et sted mellem 11.600 og 20.500 megatons.

Det er verdensfjernt at tro, at noget militært forsvar af Danmark på ringeste måde kan påvirke endsige afværge konsekvenserne af moderne krigsførelse med atomvåben. Men med udformningen af den nye militærordning lukker man øjnene for dette indlysende forhold, og hvad værre er: man accepterer hele den kaprustning, som åbner op for det globale selvmord. Det gør man ved at uddybe integrationen i NATO, som domineres af verdens stærkeste atommagt, nemlig Amerikas Forenede Stater, og som er præget af en fælles atomstrategi, som samtlige NATO-medlemslande er indordnet under, uanset om der i øjeblikket er stationeret atomvåben på deres område eller ikke. Man gør det ved, om ikke fuldt ud, så dog halvt, at imødekomme NATO-henstillingen om realvækst i militærudgifterne. Man gør det ved i realiteten at ændre Danmarks forstærknings- og stationeringspolitik.

Lige siden 1960'erne har der stået en klar udtalelse i betænkningerne om skiftende forsvarsordninger om, at vi først tillader tilførsel af udenlandske NATO-tropper, hvis og når Danmark bliver angrebet. Men denne passus er forsvundet, i stedet er døren åbnet